

T-MOBILE POLSKA S.A.

ul. Marynarska 12, 02-674 Warszawa

Urząd Komunikacji Elektronicznej
ul. Giełdowa 7/9
01-211 Warszawa

DR.WWM.6171.151.2020

DATA 28 maja 2021r.

Stanowisko konsultacyjne

Jako pełnomocnik Wnioskodawcy zarzucam projektowi decyzji i toczącemu się postępowaniu przed Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej: Prezes UKE):

I. Naruszenie przepisów postępowania administracyjnego mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie, tj.:

- 1) art. 6 Kodeksu postępowania administracyjnego (dalej: kpa) poprzez naruszenie zasady praworządności polegające na wykroczeniu swoim działaniem poza przedmiot wniosku poprzez:
 - a) niezasadną i błędną weryfikację możliwej współpracy pomiędzy przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi w zakresie współkorzystania z instalacji telekomunikacyjnej regulowanej przepisami Prawa telekomunikacyjnego (dalej: Pt), tj. art. 139 ust. 1 pkt 2, przepis ten nie nakłada obowiązku na Wnioskodawcę korzystania z instalacji telekomunikacyjnych innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych lecz jest uprawnieniem Wnioskodawcy, po spełnieniu wskazanych przesłanek, co doprowadziło do wydania odmowy wykonania instalacji telekomunikacyjnej Wnioskodawcy wewnątrz budynku,
 - b) niezgodne, sprzeczne z przepisami prawa budowlanego nakazanie przeprowadzania okresowych konserwacji nie rzadziej niż raz w roku przeciwnie do treści art. 62 ust. 2 pkt. 2 lit. b w zw. z art. 29 ust. 1 Prawa budowlanego oraz nakładania obowiązku zapewnienia ochrony przeciwpożarowej, sprzecznej z rozumieniem przepisów prawa budowlanego tj. art. 3 pkt 7 w zw. z art. 27 ust.1 pkt. 20, pkt 20a, pkt. 27, a także narzucenia

T-MOBILE POLSKA S.A. z siedzibą w Warszawie

Adres: ul. Marynarska 12, 02-674 Warszawa

Telefon: +48 22 4136000 | E-mail: boa@t-mobile.pl | Internet: www.t-mobile.pl

Zarząd Spółki:

Andreas Maierhofer – Prezes Zarządu;

Cezary Albrecht – Członek Zarządu, Dyrektor ds. Prawnych, Bezpieczeństwa i Zarządzania Zgodnością;

Juraj András – Członek Zarządu, Dyrektor ds. Finansowych;

Dorota Kuprianowicz-Legutko – Członek Zarządu, Dyrektor ds. Polityki Personalnej;

Goran Marković – Członek Zarządu, Dyrektor ds. Rynku Prywatnego;

Petri Pehkonen – Członek Zarządu, Dyrektor ds. Technologii i Innowacji;

Agnieszka Rynkowska – Członek Zarządu, Dyrektor ds. Rynku Biznesowego.

Spółka zarejestrowana w Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy w Warszawie,

XIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego.

KRS 0000391193 | NIP 526-10-40-567 | Regon 011417295

Kapitał zakładowy 711 210 000 złotych, kapitał wpłacony w całości.

Konto bankowe: mBank S.A. OR/Warszawa, nr 74 1140 1010 0000 3369 1400 1001

DATA 28 maja 2021r.
ADRESAT Prezes UKE
STRONA 2

- odpowiedzialności na Wnioskodawcę, którą obciążony jest właściciel budynku zgodnie z art. 4 ust.1 i 1a ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej,
- 2) art. 7 kpa poprzez naruszenie zasady uwzględnienia interesu publicznego i interesu obywateli poprzez:
 - a) nieuwzględnienie celu ustawy z 7 maja 2010r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (dalej: uwrust) i uniemożliwienie rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej Wnioskodawcy w budynku, a tym samym braku możliwości zapewnienia warunków świadczenia usług telekomunikacyjnych zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt. 4) uwrust,
 - b) niezapewnienie użytkownikom końcowym maksymalnych korzyści w zakresie różnorodności, cen i jakości usług telekomunikacyjnych (zgodnie z art. 1 ust. 2 pkt. 4) Pt, poprzez odmowę wykonania -neutralnej technologicznie, niezależnej od osób trzecich- instalacji telekomunikacyjnej w budynku,
 - 3) art. 8 kpa poprzez naruszenie zasady pogłębiania zaufania do organów państwa:
 - a) zasady proporcjonalności poprzez podejmowania działań bez potrzeby tj. weryfikacji stanu infrastruktury telekomunikacyjnej innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych,
 - b) zasady równego traktowania przy potwierdzeniu istnienia infrastruktury innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych i możliwości realizacji instalacji przez nie odmówienia wykonania instalacji telekomunikacyjnej Wnioskodawcy,
 - 4) art. 12 kpa poprzez naruszenie zasady szybkości i prostoty postępowania poprzez niewydanie decyzji w ustawowym terminie, a tym samym niezapewnienie możliwości sprawnego i szybkiego dostarczania usług telekomunikacyjnych użytkownikom końcowym poprzez nie zapewnienie możliwości niezwłocznego zapewnienia usług telekomunikacyjnych.

II. Naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez:

- 1) błędną wykładnię art. 30 ust. 1a uwrust, poprzez uznanie, przepisu jako katalogu zamkniętego oraz uznanie, że istnienie instalacji telekomunikacyjnej innego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego wyklucza możliwość wykonania instalacji telekomunikacyjnej Wnioskodawcy, a tym samym doprowadziło to do odmowy wydania pozytywnej decyzji w zakresie wykonania instalacji telekomunikacyjnej w budynku przez Wnioskodawcę,
- 2) niezastosowanie art. 30 ust. 1b uwrust zgodnie z którym obowiązek zapewnienia dostępu m.in. w postaci możliwości wykonania instalacji telekomunikacyjnej w budynku jest niezależny od istnienia innej instalacji telekomunikacyjnej

-mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie.

W związku z powyższym, Wnioskodawca w niniejszych konsultacjach stoi na stanowisku, że projekt decyzji powinien zostać zmieniony, doprecyzowany i rozszerzony o umożliwienie wykonania instalacji telekomunikacyjnej w budynku w przypadku pozyskania Klienta przez Wnioskodawcę.

DATA 28 maja 2021r.
ADRESAT Prezes UKE
STRONA 3

Uzasadnienie

Prezes UKE w projekcie decyzji odmawia Wnioskodawcy wykonania instalacji telekomunikacyjnej w budynku uzasadniając to istnieniem instalacji innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

Jednym z przedmiotów wniosku było wydanie decyzji określającej możliwość wykonania instalacji telekomunikacyjnej przez Wnioskodawcę na podstawie art. 30 ust. 1 pkt 2 uwrust dzięki czemu Wnioskodawca mógłby świadczyć usługi użytkownikom końcowym. Zgodnie z art. 30 ust. 5b uwrust stronami postępowania o wydanie decyzji jest Udostępniający i Wnioskodawca. Prezes UKE warunkując relacje pomiędzy Wnioskodawcą, a innymi przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi wychodzi poza przepisy i zakres postępowania tym samym naruszając zasadę praworządności wskazaną w art. 6 kpa, a przecież – *nihil tamen proprium imperii est ut legibus vivere* – nic bardziej nie przystoi władzy państwowej niż postępowanie zgodne z prawem.

W ocenie Wnioskodawcy brak jest podstaw do weryfikacji instalacji telekomunikacyjnych innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Ocena ta wynika z faktu, że: 1) inni przedsiębiorcy nie są stronami/uczestnikami toczącego się postępowania, 2) współpracy pomiędzy przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi regulują przepisy Pt, 3) uregulowanie współpracy pomiędzy przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi jest osobnym postępowaniem, które powinno być poprzedzone innymi przesłankami i na innej podstawie prawnej niż przedmiotowe postępowanie. W związku z czym weryfikując możliwość współkorzystania z infrastruktury telekomunikacyjnej Prezes UKE narusza zasadę praworządności poprzez wyjście poza zakres wniosku. Jednocześnie Prezes UKE nie uwzględnił, że współkorzystanie z kabli telekomunikacyjnych określa art. 139 ust. 1 pkt. 2 Pt, który to przepis nie nakłada obowiązku na Wnioskodawcę korzystania z istniejących kabli telekomunikacyjnych lecz jest uprawnieniem przysługującym Wnioskodawcy. Prezes UKE nie uwzględnił także treści przepisu według którego, aby Wnioskodawca mógł skorzystać ze swojego uprawnienia musi wykazać, że powielenie istniejącej instalacji telekomunikacyjnej jest ekonomicznie nieopłacalne lub technicznie niemożliwe. Mimo, że wskazał już taki obowiązek w decyzji określającej dostęp do kabli telekomunikacyjnych w budynkach wielorodzinnych dla 6 przedsiębiorców telekomunikacyjnych w 2019r. Wnioskodawca również na poparcie swojej tezy przytacza część wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie, sygn. Akt VII Aga 996/18: „(...)Jak wskazał Sąd Apelacyjny, przedmiotem oceny Sądu Okręgowego powinno stać się także to, czy zachodzi przesłanka udostępnienia infrastruktury telekomunikacyjnej wskazana w art. 139 ust. 1 pkt 2 Pt, czy powielenie takiej infrastruktury byłoby ekonomicznie nieopłacalne lub technicznie niemożliwe oraz czy wydanie decyzji w przedmiocie dostępu zmieniającej umowę stron będzie uzasadnione w świetle kryteriów określonych w art. 28 ust. 1 Pt.(...)”.

Decyzja narusza przepisy prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. a i ust. 1a uwrust i nie zastosowanie przepisów art. 30 ust. 1b uwrust Prezes UKE uzależniając możliwość wykonania instalacji od tego czy w budynku istnieje inna instalacja telekomunikacyjna na podstawie art. 30 ust. 1a uwrust. Wnioskodawca wskazuje, że wyszczególnienie 4 przesłanek w art. 30 ust. 1a uwrust nie jest katalogiem zamkniętym i podstawą wydania lub nie wydania zgody na wykonanie instalacji

DATA 28 maja 2021r.
ADRESAT Prezes UKE
STRONA 4

telekomunikacyjnej. Udostępniający nie posiada instalacji, którą mógłby udostępnić (art. 30 ust. 3 lit. a uwrust). Postępowanie dotyczy określenia relacji pomiędzy Wnioskodawcą (art. 30 ust. 5b uwrust), a Udostępniającym, do którego Wnioskodawca wystąpił z wnioskiem. Stroną czy uczestnikiem nie jest podmiot trzeci, który jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym – relację i zasady współpracy pomiędzy przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi w zakresie instalacji telekomunikacyjnej w budynku powinny być kształtowane w oparciu o art. 139 ust. 1 pkt. 2 Pt, przywołane działanie Prezesa UKE w ocenie Wnioskodawcy jest nieuprawnione i podlega zaskarżeniu. Art. 139 ust. 1 pkt. 2 Pt to uprawnienie Wnioskodawcy, a nie obowiązek. Wnioskodawca nie chce z niego korzystać i też nie wykazuje spełnienia żadnej z przesłanek do tego, aby postawić w obowiązku udostępniania instalacji innego przedsiębiorcę telekomunikacyjnego. Zgodnie z art. 30 ust. 1b uwrust obowiązek m.in. umożliwienia wykonania instalacji telekomunikacyjnej w budynku jest niezależny od tego czy w budynku istnieje lub jest wykonywana inna instalacja telekomunikacyjna – czego Prezes UKE nie uwzględnił podczas rozstrzygnięcia. Gdyby nawet przyjąć argumentację, że nie można powielać istniejących instalacji to: 1) Prezes UKE nie zweryfikował w dostateczny sposób czy istniejąca instalacja spełnia zapotrzebowanie Wnioskodawcy, gdyż zweryfikował jedynie czy instalacja może posłużyć do dostarczania usługi dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30Mb/s. Należy wskazać, że część kabli telekomunikacyjnych umożliwia świadczenie usług o przepustowości powyżej 30Mb/s, ale z ograniczeniem do 100Mb/s, a Wnioskodawca świadczy usługi dostępu do Internetu na łączach symetrycznych o przepustowości powyżej 100Mb/s. Decyzja narusza także przepisy prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 30 ust. 1 pkt. 2) uwrust nakładającego bezwarunkowy obowiązek na Udostępniającego, który winien zapewnić możliwość doprowadzenia przyłącza telekomunikacyjnego aż do punktu styku. Zgodnie z art. 2 pkt. 27b lit. a) Pt - przyłączem telekomunikacyjnym jest odcinek linii kablowej podziemnej lub kanalizacji kablowej. Warunkowanie możliwości wykonania go od uprzedniego sprawdzenia możliwości wykorzystania infrastruktury innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych w ocenie Wnioskodawcy również jest błędne.

Prezes UKE nie powinien decydować o ograniczaniu dysponowania środkami finansowymi Wnioskodawcy w ramach rozwoju własnej (niezależnej, neutralnej technologicznie i spełniającej dokładne zapotrzebowanie Wnioskodawcy) infrastruktury telekomunikacyjnej. Interpretacja przepisów wydaje się nazbyt daleko idąca i nie ułatwia sprawy. Jeśli Urząd swoimi decyzjami zmusi dużych przedsiębiorców telekomunikacyjnych do korzystania z instalacji już istniejących, to doprowadzi do sytuacji, kiedy po wykorzystaniu istniejących instalacji i włókien światłowodowych w nich umieszczonych, nowy, mały przedsiębiorca telekomunikacyjny uzyskujący dostęp do budynku nie będzie miał tej możliwości i będzie musiał wykonać własną nową instalację, na którą finansowo może sobie nie pozwolić. Tym samym dojdzie do wyeliminowania małych przedsiębiorców telekomunikacyjnych z rynku konkurencji.

Prezes UKE prowadzi próbę udowodnienia, że przesłanki z art. 30 ust. 1 pkt. 3) uwrust nie zostały spełnione przez Wnioskodawcę, zapominając o zbadaniu przy tej okazji przesłanek z art. 139 ust. 1 pkt. 2) Pt. Nie bierze pod uwagę, że współkorzystanie z kabli telekomunikacyjnych czyli instalacji telekomunikacyjnej w budynku jest uprawnieniem Wnioskodawcy, a nie jego obowiązkiem. Sankcje

DATA 28 maja 2021r.
ADRESAT Prezes UKE
STRONA 5

prawne w związku z art. 139 Pt spoczywają na udostępniającym, a nie korzystającym. Przy proponowanym projekcie decyzji Wnioskodawca nie może wykonać własnej instalacji, a tym samym jest zobowiązany do porozumienia się w tym zakresie z innym przedsiębiorcą telekomunikacyjnym. Jeśli nie porozumie się z nim to pozostaje mu kolejne postępowanie przed Prezesem UKE w zakresie wydania decyzji określającej warunki współkorzystania z instalacji telekomunikacyjnej. Należy przypomnieć praktykę Prezesa UKE w decyzji z 13 maja 2019r., którą Prezes UKE wydał dla 6 przedsiębiorców telekomunikacyjnych w zakresie dostępu do kabli telekomunikacyjnych w budynkach wielorodzinnych. Część II, Rozdział 1, 1.1. pkt. 1 lit. a) wprost wskazuje, że operator korzystający zobowiązany jest do wykazania przesłanek (ekonomiczna nieopłacalność lub techniczna niemożliwość powielenia istniejących kabli telekomunikacyjnych) przed operatorem udostępniającym, nim ten udostępni swoją instalację do współkorzystania.

Przedmiotowy projekt decyzji prowadzi do sytuacji patowej, nie mającej nic wspólnego choćby z samą nazwą ustawy z dnia 7 maja 2010r. Nie wspiera rozwoju usług czy infrastruktury, nie chroni interesów Wnioskodawcy, nie czyni zadość celom wskazanym w Pt czy uwrust.

Przy uwzględnieniu, że Citystrada, ATM i Netia mają możliwość wykonywania instalacji w budynku, to dyskryminacyjnym wobec Wnioskodawcy jest odmówienie mu możliwości wykonania własnych instalacji telekomunikacyjnych. Zgodnie z danymi za stroną www.wyszukiwarka.uke.gov.pl tylko ATM posiada tam instalacje światłowodowe. Urząd przerzuca swoją odpowiedzialność w zakresie wydania decyzji co do wykonania instalacji telekomunikacyjnej na konieczność porozumienia się przez Wnioskodawcę co do wykorzystania instalacji innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych. ATM wskazał w postępowaniu, że nie posiada instalacji telekomunikacyjnej w budynku możliwej do Udostępnienia. Jednocześnie potwierdził, że świadczenie usług w pomieszczeniu abonenta wymaga każdorazowej budowy instalacji światłowodowej. Citystrada nie wskazała dokąd posiada instalację i na jakiej podstawie, a jedynie określiła, że infrastrukturę posiada i może ją udostępnić. Netia odpowiedziała na zapytanie, wskazując jedynie, że posiada instalacje możliwą do udostępnienia. Zgodnie z projektem przedstawionym przez Udostępniającego wynika, że Netia posiada jedynie przyłącze do budynku, a Citystrada instalacje do swojego klienta końcowego, a nie do wszystkich użytkowników końcowych. Brak umów dostępu pomiędzy Udostępniającym, a przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi nie daje gwarancji zapewnienia ciągłości świadczenia usług, ponieważ Udostępniający w każdej chwili może zaważać właścicieli infrastruktury do jej usunięcia z budynku. W oparciu o taki materiał dowodowy Prezes UKE uznał, że Wnioskodawca nie może wykonać własnej instalacji jeśli będzie konieczne świadczenie usług jego Klientom – błędnie. Prezes UKE wskazał, że Wnioskodawca powinien porozumieć się z Citystradą lub Netią, która posiada nie wiadomo jaką instalację telekomunikacyjną, a zgodnie z łacińską paremią - *Nemo potest dare quod non habet* – nikt nie może dać tego czego sam nie ma.

W ocenie Wnioskodawcy także zasada proporcjonalności, która jest składową zasady pogłębiania zaufania do organów państwa (art. 8 kpa) zostaje naruszona ponieważ obowiązki ustalone w ramach decyzji nie prowadzą do osiągnięcia ustawowych celów. Również nie uwzględnia interesu społecznego (art. 6 kpa) jakim jest zapewnienie konkurencji i dostępu do usług telekomunikacyjnych użytkownikom

DATA 28 maja 2021r.
ADRESAT Prezes UKE
STRONA 6

końcowym – przez co prowadzi do naruszenia zasady uwzględniania interesu publicznego i słusznego interesu obywateli.

Gdyby Wnioskodawca przed złożeniem wniosku miał badać możliwość wykorzystania instalacji telekomunikacyjnej innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych to zapewne ustawodawca ujął by wykazanie takiego faktu jako element obligatoryjny wniosku o wydanie decyzji. Przepisy nie determinują wszczęcia postępowania i wydania decyzji od ustalenia możliwości wykorzystania instalacji telekomunikacyjnej innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

Nawet gdyby spoglądać z największą serdecznością na próbę implementacji unijnych przepisów przez Prezesa UKE to należy podkreślić, że w zakresie współkorzystania z infrastruktury, przepisy posługują się pojęciem „physical infrastructure” (jak w: Broadband Cost Reduction Directive), która może być interpretowana odmiennie od „network infrastructure” (jak w: The Telecommunications Act of 1996). Analogicznie w krajowych przepisach odmiennosc definicji można znaleźć pomiędzy „infrastrukturą techniczną”, a „infrastrukturą telekomunikacyjną”. Co więcej, w zależności od odniesienia i podmiotu różnie definiować można skład rzeczowy pojęcia „instalacja telekomunikacyjna” rozpatrując ją inaczej przez pryzmat Pt, a jeszcze inaczej przez pryzmat rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (dalej: rozporządzenie) – np. według Pt taką instalacją są kable światłowodowe, ale według rozporządzenia może tą instalacją telekomunikacyjną być rurka osłonowa, do której dopiero należy zaciągnąć kable światłowodowe Tym samym nawet fakt istnienia instalacji telekomunikacyjnej (w rozumieniu rozporządzenia) nie jest równoznaczny z możliwości świadczenia usług po medium, którym są włókna światłowodowe. Uwzględniając powyższe - Wnioskodawca powinien być uprawniony do wprowadzenia swojego kabla światłowodowego od punktu styku do użytkownika końcowego.

Czas trwania postępowania od chwili wniesienia wniosku do zakończenia konsultacji i wydania decyzji to prawie rok. Jednocześnie czas, jaki daje Ustawodawca Udostępniającemu na zawarcie umowy dostępu to miesiąc. Organ w czasie postępowania powinien podejmować czynności zmierzające do rozstrzygnięcia - celowe, a nie jakiegokolwiek i niechroniące interesu Wnioskodawcy.

Projekt decyzji Prezesa UKE nie rozstrzyga problemu sprzed wniesienia wniosku. Decyzja określa warunki doprowadzenia przyłącza do budynku w celu świadczenia usług telekomunikacyjnych, których nie da się świadczyć bez posiadania drugiego elementu infrastruktury tj. instalacji telekomunikacyjnej. Po wielomiesięcznym postępowaniu Wnioskodawca pozostaje z tym samym problemem, z którym kierował się do Prezesa UKE o wydanie decyzji.

Przedmiotem wniosku Wnioskodawcy było również żądanie wydania decyzji w zakresie możliwości korzystania z punktu styku. W postępowaniu stan faktyczny w tym zakresie nie został zweryfikowany przez Prezesa UKE, a projekt decyzji nie odnosi się do tego żądania i nie określa warunków korzystania czy wykonania punktu styku.

Wnioskodawca zauważa błędną praktykę – niepowielania instalacji – stosowaną przez Urząd. Aby wyjaskrawić problem posłuży się analogią do rynku przewozu osób. Rynek taksówkarski jest o tyle dobrą analogią, że również zajmuje się świadczeniem usług użytkownikom końcowym jak również przedmiot (samochód) wykorzystywany do świadczenia usług może być przedmiotem dzierżawy. Gdyby

DATA 28 maja 2021r.
ADRESAT Prezes UKE
STRONA 7

dotychczasową praktykę Urzędu przenieść na rynek działalności firm przewozowych i taksówkarzy to należałoby ograniczyć taksówkarzom możliwość zakupu samochodów, tłumacząc to jak najefektywniejszym wykorzystaniem infrastruktury drogowej, zapobiegnięcia korkom i nie powielania ilości samochodów na drogach. Nakazać taksówkarzom dzierżawę samochodów od firm wydierżawiających samochody w kosztach całego kontraktu dzierżawy wyższych niż zakup nowego samochodu. Praktykę nakazu dzierżawy samochodu w kosztach kilkukrotnie wyższych niż zakup. Tłumacząc, że świadczenie usług z wykorzystaniem samochodu w takich kosztach dzierżawy wcale nie uniemożliwia oferowania usług w konkurencyjnych cenach. Na szczęście jedynie można sobie wyobrazić rysujące się zdziwienie na twarzach taksówkarzy na taką praktykę. Takie zdziwienie w rynku telekomunikacyjnym stało się absurdalną rzeczywistością. Natomiast rynek taksówkarski został uregulowany poprzez uchwały urzędów miasta. I tak np. określone zostały maksymalne stawki taryfy opłat, które chronią i są w interesie odbiorców usług. Prezes UKE w takim zakresie nie posługuje się analogią i odmawiając wykonania instalacji telekomunikacyjnej nie określając „zasiedzialemu” przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu stawek udostępnienia instalacji w budynku innym przedsiębiorcom telekomunikacyjnym.

Powyższa praktyka nie realizuje ustawowego celu jakim jest neutralność technologiczna.

„W literaturze uznaje się, że neutralność technologiczna jest nie tyle celem regulacji, co zasadą działalności regulacyjnej. Zasada ta nabiera znaczenia na skutek konwergencji sieci i usług łączności elektronicznej oraz rozciągnięcia obecnego porządku regulacyjnego na cały sektor łączności elektronicznej. Została ona wyraźnie przewidziana w art. 8 ust. 1 dyrektywy ramowej. Porządek regulacyjny lat 90. XX w. nie był technologicznie neutralny. Dyrektywy przewidywały odrębne zasady świadczenia usług w sieciach ruchomych i stacjonarnych, w sieciach telefonicznych i w pozostałych sieciach, różne zasady gospodarowania widmem częstotliwości radiowych dla telekomunikacji i radiodifuzji. Zmiany technologiczne w telekomunikacji, możliwość wykorzystania tej samej infrastruktury oraz tych samych terminali do świadczenia i korzystania z różnych usług sprzyjały rozszerzaniu zakresu zastosowania tej zasady. Wymóg technologicznej neutralności jest adresowany do państw członkowskich, które powinny stosownymi środkami zapewnić, aby działalność krajowej władzy regulacyjnej była nacechowana neutralnością technologiczną. Neutralność technologiczna dotyczy infrastruktury i usług. Neutralność technologiczna oznacza, że regulacje mają określać cele, prawa i obowiązki związane z sieciami i usługami, ale nie powinny narzucać ani dyskryminować żadnych technologii stosowanych przy wykonywaniu prawa. Takie podejście jest uzasadnione doświadczeniami praktycznymi związanymi z rozwojem telekomunikacji. Regulacja oparta na konkretnych technologiach szybko staje się przestarzała i może skłaniać przedsiębiorstwa do błędnej alokacji środków. Zasada neutralności technologicznej nie oznacza, że całość infrastruktury telekomunikacyjnej i wszystkie usługi powinny podlegać identycznej regulacji. Niektóre przepisy i decyzje dotyczą tylko określonego typu sieci, np. sieci bezprzewodowych lub radiodifuzyjnych. Świadczenie usług powinno podlegać jednolitej regulacji, niezależnie od infrastruktury telekomunikacyjnej wykorzystywanej do ich świadczenia. Zasada

DATA 28 maja 2021r.
ADRESAT Prezes UKE
STRONA 8

neutralności technologicznej nie stoi na przeszkodzie wyodrębnianiu poszczególnych rynków sieci i usług według kryterium technologicznego, jeżeli przesądza ono o odmienności poszczególnych rynków. Nie stanowi również naruszenia tej zasady podejmowanie proporcjonalnych kroków w celu wspierania określonych usług w uzasadnionych przypadkach. W dyrektywach UE dotyczyło to zwłaszcza jednej z usług szczególnie preferowanych, a mianowicie usług telewizji cyfrowej. Na poziomie ustawy oraz w działalności wykonawczej każde rozstrzygnięcie wyróżniające określoną sieć lub usługę ze względu na rodzaj stosowanej technologii musi mieć szczególne uzasadnienie. Artykuł 1 ust. 2 pkt 5 zobowiązuje organy prowadzące politykę regulacyjną w telekomunikacji do zagwarantowania neutralności technologicznej przyjmowanych norm prawnych. Pojęcie neutralności technologicznej występuje również w innych przepisach krajowych, a nawet jest w nich definiowane. W art. 3 pkt 19 ustawy z 17.2.2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 570 ze zm.) neutralność technologiczna została zdefiniowana jako zasada równego traktowania przez władze publiczne technologii teleinformatycznych i tworzenia warunków do ich uczciwej konkurencji, w tym zapobiegania możliwości eliminacji technologii konkurencyjnych przy rozbudowie i modyfikacji eksploatowanych systemów teleinformatycznych lub przy tworzeniu konkurencyjnych produktów i rozwiązań.” S. Piątek, w: Prawo telekomunikacyjne. Komentarz. Warszawa 2019 wyd. 4, komentarz do art. 1 PrTelekom, teza 26.

Jeśli Klient (użytkownik końcowy) rezygnuje z usług danego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego to zapewne nie po to, żeby usługę zapewniać mu na dotychczasowej instalacji, z której nie był zadowolony skoro zmienił operatora.

Prezes UKE powinien wziąć pod uwagę odmienny charakter budynku biurowego – zmienność powierzchni i najemców, potrzebę redundancji tj. zapewnienia zapasowego (tzw. „Backup’owego”) łącza na wypadek awarii głównej sieci w celu zapewnienia ciągłości świadczenia usług, a tym samym zapewnienia ciągłości działalności użytkownika końcowego. Takimi użytkownikami są banki, firmy informatyczne, których brak ciągłej pracy po zasobach telekomunikacyjnych i pewnego funkcjonowania w obecnych czasach wydaje się być niewyobrażalny. Szachty, infrastruktura techniczna budynku biurowego są zazwyczaj na tyle pojemne, że nie jest problemem powielenie instalacji telekomunikacyjnej, gdzie kable światłowodowe są przewodami o niewielkiej średnicy. Problemy powielania instalacji i wąskich rurek mogą występować np. w leciwych budynkach wielorodzinnych. W związku z czym w przypadku budynków komercyjnych (biurowych, handlowych) przedsiębiorca telekomunikacyjny powinien mieć zapewnioną możliwość korzystania z własnej instalacji, a tym samym powinien mieć możliwość jej wykonania.

Celem Prawa telekomunikacyjnego są m.in.:

- art. 1 ust. 2 pkt. 1) wspieranie równoprawnej i skutecznej konkurencji w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych.
- art. 1 ust. 2 pkt. 4) w ochrona interesów użytkownika końcowego,

DATA 28 maja 2021r.
ADRESAT Prezes UKE
STRONA 9

W opinii Wnioskodawcy projekt decyzji nie daje gwarancji zapewnienia celów Pt.

„Ustawa – Prawo telekomunikacyjne ma służyć osiągnięciu wielu celów. Cele te w większości wzajemnie się wspierają, ale mogą także pozostawać w konflikcie. Kolejność postanowień w ust. 2 nie powinna mieć wpływu na ocenę rangi poszczególnych celów. Wspieranie konkurencji (ust. 2 pkt 1) jest celem, który ma wartość samoistną, a także wspiera realizację pozostałych celów ustawowych. Wyraźne sformułowanie tego celu ustawy jest wynikiem doświadczeń wielu krajów, w których historycznie ukształtował się rynek zdominowany przez narodowego operatora, korzystającego z monopolu państwowego na świadczenie usług i budowę infrastruktury telekomunikacyjnej. Dla pobudzenia konkurencji nie jest wystarczające zniesienie monopolu prawnego. Konkurenci tzw. operatora zasiadającego muszą bowiem przy uruchamianiu swej działalności korzystać z jego usług. Umożliwia to mnożenie różnorodnych trudności hamujących rozwój konkurencji. Doświadczenia wielu krajów potwierdzają, że nie są w tej sytuacji wystarczające gwarancje wynikające z ogólnych przepisów antymonopolowych. Ograniczona skuteczność tych środków wynika głównie z tego, że działają ex post, wymagają każdorazowo odrębnego postępowania i jeżeli operator nie nadużywa swojej dominacji, nie mogą być wykorzystane do pobudzania konkurencji. Dlatego PrTelekom zawiera szereg przepisów, które mogą być wykorzystane do regulacji wyprzedzającej (ex ante), sprzyjającej budowaniu skutecznej konkurencji.” - S. Piątek, w: Prawo telekomunikacyjne. Komentarz. Warszawa 2019 wyd. 4, komentarz do art. 1 PrTelekom, teza 18.

Wnioskodawca wskazuje, że czynem nieuczciwej konkurencji w rozumieniu:

- art. 6 ust. 1 pkt. 6) i art. 9 ust. 1, ust. 2 pkt. 6 Ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów może być ograniczenie dostępu do nieruchomości komercyjnej będącej rynkiem zbytu głównie biznesowych usług telekomunikacyjnych oraz narzucanie uciążliwych i niezasadnych ekonomicznie warunków,

- art. 3 Ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji mogą być działania mogące wypełniać znamiona czynu nieuczciwej konkurencji poprzez działanie sprzeczne z dobrymi obyczajami i z prawem co zagraża interesowi Wnioskodawcy i jego Klientom. W toku postępowania Prezes UKE nie zweryfikował w jaki sposób i na jakich warunkach inni przedsiębiorcy udostępniają własną infrastrukturę. Prezes UKE też nie określił takich warunków.

„Artykuł 1 ust. 3 określa wzajemny stosunek PrTelekom oraz ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Przy interpretacji tego przepisu należy uwzględnić fakt, iż w art. 3 OchrKonkurU określono relację pomiędzy tą ustawą a ustawami sektorowymi w taki sposób, że przepisów OchrKonkurU nie stosuje się do ograniczeń konkurencji dopuszczonych na podstawie odrębnych ustaw. Interpretacja językowa art. 1 ust. 3, iż PrTelekom nie narusza przepisów o ochronie konkurencji, daje podstawę do generalnego stwierdzenia, że przepisy obydwu ustaw mogą być stosowane do tych samych stanów faktycznych i zdarzeń. Komentowana ustawa nie ogranicza (narusza) bowiem przepisów chroniących konkurencję w skali całej gospodarki. Z kolei wykładnia językowa art. 3 OchrKonkurU

DATA 28 maja 2021r.
ADRESAT Prezes UKE
STRONA 10

wskazuje na wyłączenie stosowania tej ustawy tylko wówczas, gdy ustawodawca w ustawie szczególnej wyraźnie zdecydował się na odstępianie od reguł konkurencji na określonym rynku. Jednakże stanowiska wyrażane w literaturze i orzecznictwie co do relacji między OchrKonkurU a ustawami sektorowymi w sprawach ochrony konkurencji, regulującymi działania przedsiębiorców na właściwych rynkach, nie są jednolite. W ocenie SA w Warszawie (wyr. z 14.2.2006 r., VI ACa 115/05, Dz.Urz. UOKiK 2006, Nr 2, poz. 34) rozgraniczenie przedmiotowego i podmiotowego zakresu działania PrTelekom oraz OchrKonkurU nie jest ostre. Stanowisko, że przepisy OchrKonkurU oraz ustawy sektorowej mogą być stosowane do tych samych stanów faktycznych, potwierdza orzecznictwo krajowe i unijne. Zastosowanie reguł konkurencji zostaje wyłączone tylko wówczas, gdy wskutek interwencji państwa reprezentowanego przez regulatora rynkowego przedsiębiorstwa działające na określonym rynku nie mają żadnej innej możliwości zachowania się, poza sposobem narzuconym im przez regulatora. Przepisy prawa antymonopolowego znajdują zastosowanie do działalności przedsiębiorstw objętych regulacją we wszystkich tych przypadkach, w których przepisy regulacyjne pozostawiają im margines swobody działania (wyr. SN z 19.10.2006 r., III SK 15/06, OSNAPiUS 2007, Nr 21–22, poz. 337). Przepisy dotyczące innych postępowań opartych na ustawach sektorowych mających częściowo charakter antymonopolowy nie mogą ograniczać ustawowych uprawnień Prezesa UOKiK (wyr. SN z 28.10.2003 r., I CK 179/02, Legalis). Prezes UOKiK, wydając decyzję dotyczącą zatwierdzonego przez Prezesa UKE cennika lub regulaminu usług, nie narusza przepisu art. 1 ust. 3, gdyż dopuszczalne jest równoległe stosowanie przepisów prawa antymonopolowego i telekomunikacyjnego do tego samego stanu prawnego (wyr. SOKiK z 28.2.2008 r., XVII Ama 52/07, Dz.Urz. UOKiK 2008, Nr 2, poz. 18, s. 72). Stanowisko to znajduje aprobatę w literaturze [D. Miąsik, w: T. Skoczny, A. Jurkowska, D. Miąsik (red.), Ustawa o ochronie konkurencji, s. 79; A. Krasuski, Prawo telekomunikacyjne. Komentarz, Warszawa 2008, s. 21]. Przeciwnie stanowisko zawarte zostało m.in. w uchwale SN z 7.12.2005 r. (III SZP 3/05, OSNAPiUS 2006, Nr 7–8, poz. 124), w której uznano, wprawdzie na gruncie wcześniejszego stanu prawnego, że przepisy PrTelekom mają charakter regulacji ustawowej szczególnej (*lex specialis*) względem ogólnych zasad prawnych dotyczących problematyki ochrony konkurencji, które określone zostały przepisami OchrKonkurU (*lex generalis*). W konsekwencji organem właściwym do prowadzenia postępowania administracyjnego w wypadku sporu pomiędzy stronami obowiązany zawrzeć lub realizować obowiązki wynikające z zawartej już umowy o dostępie telekomunikacyjnym co do treści lub warunków tej umowy oraz co do wydania rozstrzygnięcia w kwestii ustalenia treści lub warunków umowy wiążącej strony jest Prezes URTiP (aktualnie: UKE). W przypadku przedwczesnego wszczęcia przez Prezesa UOKiK postępowania antymonopolowego konieczne jest jego zawieszenie. Pogląd o takiej właśnie relacji przepisów OchrKonkurU oraz ustaw sektorowych znajduje również wsparcie w literaturze [J. Baehr, A. Stawicki, Rozważania wokół równoległego stosowania prawa konkurencji i instrumentów regulacyjnych, w: C. Banasiński (red.), Ochrona konkurencji i konsumentów w Polsce i Unii Europejskiej (studia prawno-ekonomiczne), Warszawa 2005, s. 156; K. Kawalek, M. Rogalski, Prawo telekomunikacyjne. Komentarz, Warszawa 2010, s. 310]. Za pierwszym poglądem zdecydowanie przemawia jednak orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawach z zakresu telekomunikacji. Z orzecznictwa tego wynika, że reguły konkurencji mogą mieć zastosowanie w sytuacji istnienia

DATA 28 maja 2021r.
ADRESAT Prezes UKE
STRONA 11

szczegółowych regulacji sektorowych. Trybunał Sprawiedliwości wyrokiem z 14.10.2010 r. (C-280/08 P, Deutsche Telekom AG przeciwko Komisji Europejskiej, ECLI:EU:C:2010:603) potwierdził dopuszczalność stwierdzenia nadużycia pozycji dominującej przez KE w sprawie stosowania praktyki zawężenia marży, mimo że cena hurtowa usługi ustalona została przez regulatora krajowego. Tym bardziej nie ma wątpliwości, gdy zarzut działania naruszającego prawo konkurencji stawiany przez KE dotyczy takich działań przedsiębiorcy, które mogą podlegać krajowej kontroli regulacyjnej (zob. wyr. TS z 2.4.2009 r., C-202/07 P, France Télécom SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, ECLI:EU:C:2009:214). W tym nurcie utrzymuje się powołany wyżej wyrok SN z 19.10.2006 r. (III SK 15/06, OSNAPiUS 2007, Nr 21–22, poz. 337), w którym stwierdzono, że przepisy OchrKonkurU znajdują zastosowanie do wszystkich rynków, w tym do rynku telekomunikacyjnego, chyba że ustawa szczególna wyłącza w sposób generalny zastosowanie przepisów tej ustawy lub nakazuje zachowania, które z punktu widzenia jej przepisów należałoby uznać za praktyki ograniczające konkurencję. Z kolei w wyroku SN z 17.3.2010 r. (III SK 41/09, Legalis) potwierdzono, że w przypadku braku w ofercie operatora planu obejmującego wyłącznie dostęp telekomunikacyjny (stosowanie transakcji wiązanych), wcześniejsze zatwierdzenie przez Prezesa UKE przedłożonego przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego cennika świadczonych usług nie wyłącza możliwości interwencji Prezesa UOKiK. W decyzji Komisji z 22.6.2011 r., C (2011) 4378 (Dz.Urz. UE C Nr 324, s. 7) dotyczącej naruszenia art. 102 TFUE przez Telekomunikację Polską, pozytywnie zweryfikowanej wyrokiem Sądu z 17.12.2015 r. (T-486/11, Orange Polska przeciwko Komisji, ECLI:EU:T:2015:1002), Komisja stwierdziła, że fakt podejmowania działań przez krajowego regulatora oraz nakładania sankcji nie stanowi przeszkody co do nałożenia sankcji przez Komisję. Postępowania UKE i Komisji nie mają bowiem na celu "ochrony tego samego dobra prawnego". Inne są podstawy prawne interwencji Komisji oraz krajowego organu regulacyjnego. Urząd Komunikacji Elektronicznej podejmuje decyzje na podstawie przepisów PrTelekom, natomiast decyzja Komisji jest oparta na art. 102 TFUE. Niemniej Komisja przy wyznaczaniu ostatecznej wysokości grzywny postanowiła wziąć pod uwagę kary nałożone przez krajowy organ regulacyjny za naruszenia, które częściowo pokrywają się z faktami uwzględnionymi w decyzji. Interpretacja art. 1 ust. 3 PrTelekom w części dotyczącej ochrony konkurencji musi uwzględniać określoną w UOKiK relację do odrębnych ustaw dotyczących spraw konkurencji. Przepisy PrTelekom dotyczące regulacji rynków telekomunikacyjnych mają na celu zapewnienie na tych rynkach skutecznej konkurencji, a także zakazują pewnych praktyk, które mogą na gruncie OchrKonkurU być traktowane jako nadużywanie pozycji dominującej. Mogą jednak również powodować działania zakazane w świetle OchrKonkurU. Ustawa – Prawo telekomunikacyjne jest niewątpliwie odrębną ustawą przewidzianą w art. 3 OchrKonkurU. Ze względu na ten przepis OchrKonkurU wyznaczenie w PrTelekom określonego zachowania przedsiębiorcy albo nakazanie takiego zachowania na podstawie tej ustawy w drodze decyzji regulacyjnej powiduje niedopuszczalność zastosowania środków antymonopolowych na podstawie OchrKonkurU [D. Miąsik, w: T. Skoczny (red.), Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz, Warszawa 2014, s. 61]. Ze sformułowania art. 1 ust. 3 PrTelekom można wyciągnąć kilka wniosków. Prowadzenie postępowania na gruncie jednej ustawy w związku z określonym stanem faktycznym nie stanowi przeszkody dla prowadzenia postępowania przewidzianego przepisami drugiej

DATA 28 maja 2021r.
ADRESAT Prezes UKE
STRONA 12

ustawy, dotyczącego tego samego stanu faktycznego. Stosowanie sankcji przewidzianych w PrTelekom nie jest przeszkodą dla stosowania sankcji przez Prezesa UOKiK. Jednocześnie nie ma bezpośrednich zależności pomiędzy ustaleniem, utrzymywaniem, dokonywaniem zmian i znoszeniem obowiązków regulacyjnych a stanem przestrzegania OchrKonkurU przez adresata tych obowiązków. Nie ulega wątpliwości, że do ustalenia lub utrzymania obowiązków w zakresie regulacji wyprzedzającej (ex ante) nie jest konieczne stwierdzenie przypadków naruszenia przepisów OchrKonkurU przez potencjalnego adresata decyzji, gdyż wystarczający jest sam fakt stwierdzenia znaczącej pozycji rynkowej i utrzymujących się przeszkód rozwoju konkurencji na rynku. Analogiczne relacje na gruncie obydwu ustaw jak w sprawach ochrony konkurencji występują również w sprawach ochrony konsumenta. Zgodnie z wyrokiem SOKiK z 24.3.2016 r. (XVII AmA 5/15, Legalis) kompetencje Prezesa UKE i Prezesa UOKiK są względem siebie odrębne, niezależne, a ustalenia poczynione w ramach postępowania prowadzonego przez jednego z nich nie są wiążące w postępowaniu prowadzonym przez drugi organ. Nałożenie kary pieniężnej na podstawie Prawa telekomunikacyjnego nie wyklucza nałożenia kary pieniężnej za te same czyny (praktyki) stanowiące naruszenie zbiorowych interesów konsumentów.” S. Piątek, w: Prawo telekomunikacyjne. Komentarz. Warszawa 2019 wyd. 4, komentarz do art. 1 PrTelekom, teza 21.

Uwagi do projektu decyzji:

§2

1. Brak zgody na wykonanie instalacji telekomunikacyjnej w budynku, Wnioskodawca wnosi o dodanie pkt. 4) o treści: „wykonywania światłowodowej instalacji telekomunikacyjnej do użytkowników końcowych, którym ma świadczyć usługi telekomunikacyjne”
6. Należy wskazać, że instalacje telekomunikacyjne co do zasady są instalacjami pasywnymi nie oddziaływającymi na inne instalacje. W związku z nieostрым wskazaniem odpowiedzialności Wnioskodawca wnosi o wykreślenie niniejszego ustępu lub o doprecyzowanie go w sposób nie budzący wątpliwości interpretacyjnych.
7. Wnioskodawca wnosi o wykreślenie niniejszego ustępu ponieważ prace z zakresu instalacji telekomunikacyjnych nie są robotami budowlanymi w rozumieniu przepisów Prawa budowlanego (art. 3 pkt 7 w zw. z art. 27 ust. 1 pkt. 20, pkt 20a, pkt. 27) i nie podlegają Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z 6 lutego 2003r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych, Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej, to właściciel budynku jest zobowiązany zapewnić ochronę przeciwpożarową, a nie przedsiębiorca telekomunikacyjny. Proponowane postanowienie jest naruszeniem zasady praworządności przez Prezesa UKE.

DATA 28 maja 2021r.
ADRESAT Prezes UKE
STRONA 13

8. Odpowiedzialność za utrzymanie porządku jest nieostra przez co może być interpretowana jako odpowiedzialność za utrzymanie porządku w całym obiekcie, w związku z czym Wnioskodawca wnosi wykreślenie postanowienia, a w przypadku jego pozostawienia o zmianę na: „Operator ponosi odpowiedzialność za utrzymanie porządku jedynie w miejscu swojej pracy”.

9. Wnioskodawca wnosi o wykreślenie postanowienia. Zabezpieczenie powinno być uprawnieniem, a nie obowiązkiem. Tym bardziej, że w toku postępowania nie zostało zweryfikowane w jaki sposób jest zabezpieczony budynek, kanalizacja, na jakich zasadach i kto ma do niej dostęp. Postanowienie nie określa też w jaki sposób przyłącze powinno być zabezpieczone - czy zamknięte np. na kłódkę, czy poprowadzone w oddzielnej rurce. Ponadto nie wiadomo, czy jeśli wykonanie przyłącza byłoby w kanalizacji osoby trzeciej to czy ten inny podmiot w ogóle zgodziłby się na wykonanie infrastruktury w sposób uniemożliwiający mu dostęp do niej w sytuacji wymagającej nagłej interwencji. Również dalsze postanowienia nakładają obowiązek na Udostępniającego poinformowania Wnioskodawcy o naruszeniu infrastruktury Wnioskodawcy Tu pojawia się pytanie, w jaki sposób Udostępniający miałby się o takim naruszeniu dowiedzieć jeśli przyłącze byłoby zabezpieczone w sposób uniemożliwiający weryfikację Udostępniającemu stanu naruszenia a tym bardziej jeśli przyłącze wykonane zostałoby nie w kanalizacji Udostępniającego, a innego podmiotu.

10. Wnioskodawca wnosi o wykreślenia niniejszego ustępu, ponieważ prowadzi on do naruszenia zasady praworządności przez Prezesa UKE nadużywającego prawa poprzez nałożenie obowiązku na Wnioskodawcę, który nie wynika z przepisów. Wręcz przeciwnie - zgodnie z przepisami prawa budowlanego przedmiotowa infrastruktura telekomunikacyjna nie podlega okresowym przeglądom zgodnie z art. 62 ust. 2 pkt. 2 lit. b w zw. z art. 29 ust. 1 Prawa budowlanego. Proponowane uregulowanie nie tylko jest uciążliwością nałożoną na Wnioskodawcę, ale także nieuzasadnionym dodatkowym kosztem, który Wnioskodawca musi ponieść.

11. Wnioskodawca wnosi o doprecyzowanie, że szkody powinny być udokumentowane, ponieważ obecne postanowienie może prowadzić do rozumowania, że odpowiedzialność Wnioskodawcy może dotyczyć także szkód wyrządzonych przez inne podmioty w przedmiotowym obszarze. Wnioskodawca wnosi ponadto o wydłużenie okresu usunięcia szkód wynikających bezpośrednio z wykonywania uprawnień przez Wnioskodawcę z terminu 14 dni na 28 dni w związku z koniecznością zapewnienia i zlecenia prac i odpowiednio wcześniejszego powiadomienia Udostępniającego o konieczności dostępu do nieruchomości wynikającego np. z par. 7 ust.1 i zobowiązującego do wpłaty kaucji, ust. 3 zobowiązuje do powiadomienia Udostępniającego na 7 dni. Jednocześnie brak w projekcie decyzji obowiązku nałożonego na Udostępniającego, który wskazywałby na obowiązek zapewnienia dostępu do nieruchomości w innym krótszym terminie.

DATA 28 maja 2021r.
ADRESAT Prezes UKE
STRONA 14

12. pkt. 1) Wnioskodawca wnosi o doprecyzowanie kosztów poprzez wskazanie, że będą to koszty udokumentowane, nieostrego wskazywania kosztów, możliwych do interpretowania i posługiwania się nimi dowolnie poprzez samo przedstawienie dokumentów księgowych,

pkt. 2) Wnioskodawca wnosi o usunięcie zapisu dotyczącego obowiązku zwrotu kosztów za udostępnienie dokumentacji. Komunikacja ogólnie przyjęta między stronami w obrocie gospodarczym nie rodzi kosztów, które jedna strona miałaby być obowiązana zwracać drugiej. Ponadto Par. 5 ust. 4 projektu decyzji wskazuje odmiennie w tej samej materii, tzn. że koszt udostępnienia dokumentacji jest nieodpłatny.

13. ze względu na procedury księgowe Wnioskodawca wnosi o wydłużenie terminu zwrotu kosztów do 28 dni.

15. Wnioskodawca wnosi o wykreślenie niniejszego postanowienia lub wskazanie, że Wnioskodawca związany jest jedynie decyzją, a nie regulaminem budynku. Zobowiązanie do przestrzegania regulaminu budynku, może służyć utrudnianiu dostępu Wnioskodawcy do nieruchomości poprzez jednostronne zmienianie regulaminu dostępu. W ocenie Wnioskodawcy to decyzja ma gwarantować realizację ustawowych uprawnień i Udostępniający nie powinien mieć swobody w ograniczaniu dostępu poprzez jednostronną modyfikację Regulaminu budynku. W toku postępowania Prezes UKE sam nie zapoznał się z regulaminem, który przywołuje w decyzji i nie zbadał czy regulamin nie narusza uprawnień wynikających z przepisów, samych przepisów czy zasad współżycia społecznego.

§3

2. Wnioskodawca wnosi o zmianę terminu informowania na 21 dni w związku z koniecznością zaplanowania prac po swojej stronie.

3. Biorąc pod uwagę, że Prezes UKE nakłada obowiązek (który Wnioskodawca powyżej podważa) na Wnioskodawcę zabezpieczenia przyłącza przed dostępem do niego osób trzecich to w jaki sposób Udostępniający miałby się dowiedzieć o takiej ingerencji? jak chroniony jest budynek? czy i jak prawdopodobne jest naruszenie przez osoby nieuprawnione

4. Udostępniający nie ponosi odpowiedzialności za szkody wywołane przez osoby trzecie – Wnioskodawca ponawia pytanie jak chroniony jest budynek? jakie jest ryzyko szkód popełnionych przez osoby trzecie? Ten aspekt również nie został zweryfikowany przez Prezesa UKE w toku postępowania, a mimo to decyzja określa obowiązki w tym zakresie bez upewnienia się, że są możliwe do realizacji.

5. Wnioskodawca wnosi o wydłużenie terminu udzielenia odpowiedzi do 21 dni od dnia otrzymania zapytania i sprecyzowania czy odpowiedź i zapytanie mogą być jedynie w formie pisemnej czy również w formie elektronicznej. Jeśli w formie pisemnej - to określenia również, że korespondencja kierowana do Wnioskodawcy powinna zawierać dopisek: „Dział Rozwoju Infrastruktury”. A w przypadku wskazania

DATA 28 maja 2021r.
ADRESAT Prezes UKE
STRONA 15

możliwości kontaktu mailowego wezwania Uczestnika do przedstawienia dedykowanego lub odpowiedniego adresu mailowego.

§4

Wnioskodawca wskazuje, że przepisy, pt, uwrust, nie wskazują definicji kanalizacji kablowej (KK), którą posługuje się Prezes UKE. W związku z czym Decyzja powinna określać definicję takiego pojęcia, aby mogła być odpowiednio interpretowana, stosowana i nie pozostawiała wątpliwości.

4. ust. 1 i 2 - Jeśli wnioskodawca może umieścić linie kablowe w kanalizacji kablowej (jeśli Wnioskodawca dobrze rozumie przytoczone pojęcie) do budynku, to analogicznie powinien mieć możliwość umieszczenia kabli w kanalizacji kablowej w samym budynku. Kanalizacja kablowa umieszczona w gruncie i budynku jest częścią składową nieruchomości zgodnie z –odpowiednio – art. 48 i art. 47 §2 Kodeksu cywilnego i zgodnie z art. 47 §1 Kodeksu cywilnego nie może być odrębnym przedmiotem własności i innych praw rzeczowych. W związku z czym dysponować kanalizacją kablową nie powinien inny podmiot niż Udostępniający nieruchomość tym bardziej, że postępowanie dotyczy relacji pomiędzy Wnioskodawcą, a Udostępniającym i nie powinien być w tą decyzję włączany „inny podmiot”. Praktyka wskazana w omawianym postanowieniu może jedynie prowadzić do próby obejścia przepisów i oddawania kanalizacji, infrastruktury, części składowych nieruchomości do odpłatnego użytku innym przedsiębiorcom telekomunikacyjnym, którzy będą wymagać opłat mimo przepisu art. 30 ust. 5e i 5f uwrust, a w myśl: *partis eadem ratio est quae totius rei* – część rządzi się tą samą zasadą co cała rzecz. Przesłanka „trudnej do omińnięcia przeszkody” jest przesłanką nieostrą stwarzająca możliwość oddawania KK podmiotom trzecim oraz różnej, a wręcz dowolnej jej interpretacji i uniemożliwianiem uzyskania dostępu przy jednoczesnym zapewnieniu woli umożliwienia dostępu na relacjach biznesowych, komercyjnych czy partnerskich. Wskazany termin uzyskania dostępu do KK w terminie 60 dni przeczy idei zawarcia umowy pomiędzy Udostępniającym, a Wnioskodawcą w ciągu 30 dni (art. 30 ust. 5 pkt 1 uwrust), czy też porozumieniu pomiędzy przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi, które zgodnie z art. 139 ust. 2 powinno być zawarte w formie umowy w terminie 30 dni, tym samym dochodzi do naruszenia zasady praworządności. W przypadku nieuzyskania dostępu do KK następstwem jest konieczność wszczęcia kolejnego wielomiesięcznego postępowania przed Prezesem UKE. Czas trwania postępowań nie współgra z koniecznością terminowego uruchomienia usług i zapewnienia telekomunikacji użytkownikowi końcowemu, który np. zawarłby umowę o świadczenie usług. Tym samym postanowienia decyzji nie zabezpieczają interesu użytkownika końcowego. Dodatkowo narażają Wnioskodawcę na ponoszenie kosztów zastrzeżonych kar umownych za nieterminowe uruchomienie usług użytkownikowi końcowemu. Zaznaczyć należy, że zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt. 2 uwrust, wykonanie przyłącza aż do punktu styku nie jest warunkowane żadnymi dodatkowymi przesłankami, a tym samym określona warunkowa możliwość wykonania KK do budynku wydaje się ponownym naruszeniem zasady praworządności.

DATA 28 maja 2021r.
ADRESAT Prezes UKE
STRONA 16

§5

1. Projekt zazwyczaj obejmuje opis oraz rysunek lub zdjęcia. Natomiast wątpliwości budzi ujęcie w projekcie zasad na jakich nastąpi wykonanie przyłącza. Zasady określać powinna decyzja, aby nie negocjować zbędnie kolejny raz zasad w niej określonych. W związku z tym Wnioskodawca wnosi o usunięcie części zdania dyktującego „określenia zasad, na jakich nastąpi wykonanie Przyłącza” .

2. W związku ze wskazanym stanowiskiem w zakresie §4 Wnioskodawca wnosi o wykreślenie z projektu decyzji ustępu 2 w całości.

3. Wnioskodawca wnosi o wykreślenie z ust. 3 odnośnika do par. 6 ust. 3 decyzji.

5. Projekt decyzji wskazuje, że Udostępniający ma 14 dni na akceptację projektu. Wnioskodawca wnosi o zmianę terminu na 7 dni. Biorąc pod uwagę ewentualną konieczność wniesienia kaucji, terminu wyprzedzenia 7 dni, w którym Wnioskodawca jest obowiązany powiadomić udostępniającego o rozpoczęciu prac instalacyjnych oraz samo wykonanie tych prac, to takie uregulowanie sprowadza się do wielotygodniowej realizacji prac mających na celu zapewnienie dostępu. Nie czyni to zadość zabezpieczeniu interesu Wnioskodawcy, ani użytkownika końcowego.

6. pkt. 3) w związku z powyższym powinien zostać usunięty.

6. pkt.4) powinien zostać usunięty w związku określeniem nieostrym i uznaniowością po stronie Udostępniającego, która może wydłużać realizację prac nieskończenie długo, jednocześnie zamrozić na nieokreślony czas wpłaconą kaucję.

§6

1. Wnioskodawca wnosi o zmianę terminu z 7 dni na 3 dni, w celu zagwarantowania sprawności w dostarczaniu usług użytkownikom końcowym.

2. W ocenie Wnioskodawcy wysokość kaucji jest nieuzasadnienie wysoka jak do realizacji zwykłych prac instalacyjnych. Dodatkowo biorąc pod uwagę, że może zostać zablokowana przez Udostępniającego w związku z brakiem akceptacji projektu i wydłużania tego procesu w czasie, ryzyko powinno być rozłożone symetrycznie, a kaucja powinna zostać wykreślona całkowicie lub obniżona do poziomu 1000zł. Tym bardziej, że interes Udostępniającego odpowiednio zabezpieczają przepisy jak np. art. 30 ust. 3b uwrust lub na zasadach ogólnych KC m.in. art. 415, 429, 430 czy 471 KC.

3. i 4. Wnioskodawca wnosi o wydłużenie terminu do 21 dni. Argumentem przemawiającym za tym jest ewentualna konieczność wprowadzenia istotnych zmian w przypadku realizacji odmiennych od zaplanowanych, weryfikacji i uwzględnienia tego w dokumentacji powykonawczej. Dodatkowo wydłużenie terminu w ocenie Wnioskodawcy nie wpłynie niekorzystnie na interesy Udostępniającego.

5. Wnioskodawca wnosi o prawidłowe określenie ujętego odnośnika do ust.5 wskazującego protokół prawdopodobnie z ust. 4.

DATA 28 maja 2021r.
ADRESAT Prezes UKE
STRONA 17

§7

1. Projekt decyzji w sposób ogólny posługuje się pojęciem zmiany technologii. Wnioskodawca wnosi o doprecyzowanie i określenie zmiany z (wnioskowanej) technologii światłowodowej na nie-swiatłowodową. Technologię światłowodową można rozróżnić na jedno lub wielomodową, aktywną lub pasywną – nadal jednak jest to technologia światłowodowa mająca służyć zapotrzebowaniu technologicznemu Wnioskodawcy w celu świadczenia konkretnych usług użytkownikom końcowym.

2. i 4. Wnioskodawca wnosi o ich usunięcie. Interes Udostępniającego odpowiednio zabezpieczają przepisy jak np. art. 30 ust. 3b uwrust lub na zasadach ogólnych kodeksu cywilnego m.in. art. 415, 429, 430 czy 471. Wnoszenie i ewentualne udowadnianie dokonania przelewu bankowego i trudności w jego uzyskaniu ze względu na zawiłości organizacyjne Wnioskodawcy mogą utrudnić modernizację w oczekiwanym lub koniecznym czasie.

§9

Wnioskodawca wnosi o udzielenie odpowiedzi przez Prezesa UKE w jaki sposób Wnioskodawca miałby świadczyć usługi telekomunikacyjne posiadając jedynie przyłącze do punktu styku, bez możliwości połączenia swojego klienta będącego użytkownikiem końcowym w relacji pomiędzy punktem styku, a powierzchnią tego użytkownika końcowego? Wykonania takiej instalacji Prezes UKE odmawia, co również wnioskodawca kwestionuje.

§ 11

2. i 3. Wnioskodawca wnosi o wydłużenie terminu z 7 do 14 dni celem nieuchylenia terminowi przez żadną ze stron, a w przypadku nie wydłużenia terminu o zawezwanie stron do przedstawienia adresów mailowych dedykowanych do realizacji decyzji i ujęcia tych adresów w postanowieniach decyzji.

II. Podnieść należy, że przywołany przez Prezesa UKE przepis art. 22 ust. 1 określa termin 60 dni na wydanie decyzji a jednocześnie umowa pomiędzy przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi w zakresie współkorzystania z kabli telekomunikacyjnych w budynku powinna być zawarta w terminie 30 dni zgodnie z art. 139 ust. Pt. Podkreślić należy więc, od chwili wszczęcia niniejszego postępowania po upływie ponad 250 dni Wnioskodawca nadal nie otrzymał decyzji, która uprawniałaby go do świadczenia usług użytkownikom końcowym. To potwierdza słuszność podniesionego zarzutu co do naruszenia zasady szybkości postępowania. Trudno uznać, że postępowanie trwa długo ze względu na konieczność zebrania materiału i zadośćuczynienia zasadzie prawdy obiektywnej. Przytoczony stan faktyczny i uzasadnienie rozstrzygnięcia na jego podstawie czy błędna subsumcja budzą uzasadnione wątpliwości Wnioskodawcy.

III. W związku z faktem ustalenia przez Prezesa UKE braku światłowodowej instalacji telekomunikacyjnej w dyspozycji Udostępniającego, uznać należy za zasadne umożliwienie wykonanie takiej instalacji przez

DATA 28 maja 2021r.
ADRESAT Prezes UKE
STRONA 18

Wnioskodawcę. Zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt. Udostępniający jest obowiązany zapewnić możliwość wykorzystania istniejącego przyłącza telekomunikacyjnego lub instalacji telekomunikacyjnej, jeżeli powielenie takiej infrastruktury byłoby ekonomicznie nieopłacalne lub technicznie niemożliwe. Udostępniający nie posiada takiej infrastruktury, więc niemożliwe jest jej powielenie. Wnioskodawca powinien być uprawniony do jej wykonania we własnym zakresie.

W związku z wyżej komentowanym projektem decyzji w ocenie Wnioskodawcy decyzja ta:

- nie wspiera skutecznej konkurencji w zakresie świadczenia usług, ponieważ zobowiązuje do korzystania z infrastruktury innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych, przez co decyzja nie zapewnia neutralności technologicznej i swobody prowadzenia działalności gospodarczej, tym samym Wnioskodawca nie ma bezpośredniego wpływu na jakość infrastruktury za pośrednictwem, której miałby świadczyć usługi,
- nie umożliwia rozwoju nowoczesnej infrastruktury i jej wykorzystania przez Wnioskodawcę, ponieważ odmawia możliwości realizacji instalacji telekomunikacyjnej,
- nie zapewnia użytkownikom końcowym maksymalnych korzyści w zakresie różnorodności, ceny i jakości usług, ponieważ, różnorodność ogranicza się do istniejącej instalacji, możliwe drogie jej wykorzystanie nie umożliwia świadczenia usług w cenach konkurencyjnych, a technologicznie ograniczonych do istniejących zasobów, które mogą nie spełniać zapotrzebowania technicznego Wnioskodawcy.

Zgodnie z zasadami logicznego myślenia, wykładni przepisów i powyższego uzasadnienia Wnioskodawca wnosi o zmianę proponowanej decyzji w zakresie wyżej wskazanym, w szczególności poprzez umożliwienie bezwarunkowego wykonania przyłącza telekomunikacyjnego, aż do punktu styku w budynku oraz bezwarunkowej możliwości wykonywania instalacji telekomunikacyjnej (łączników światłowodowych) w budynku w przypadku ziszczenia się warunku konieczności zapewnienia telekomunikacji użytkownikowi końcowemu.

Z poważaniem